

der eel ja mee:imus piinedaks läinud karro tormas tema kannul. Reinowadder mötles: oot, oot, weni nite, kui assi täna korralist meil siggins, siis wiin so nahha turrule kus libbe messi sulle ossaks saab. Rattolese aea pärrast jõudsid nemed tallo öue alla; Messikäppa südda tuskus rõemo pärrast; agga sedda rõemo moondati ruttust libbedaks piinaks: nõnda ikka ruinalade lootused eüamist tuulde ärra lauwad. — Öhto olli kätte jõudnud ja perremees jubba söngi puhkama läinud. Öue peal seisid üks jämme tamme: pak maas, wai keskel sisse aetud, misga pakku tahheti lõhkuda. Ühhel pool waija nähti üks lai küünrapikkune praggo. Reinowadder, kes sedda asja lohhe täbbele pannud, olli nõuks wõtnud loggemata juhtumisest lasso püda. „Watale, auwäärt onno!“ ütles ta karrole, „siin linnopu sees on eüam met kui teie lõht tarwitab, ja messilased on kõik wälja aetud; pistle agga niina ni süggawast kui ial wõimalik sisse, agga oitse en: nast ahnuse eest, et ülleliiga ei wõtta, mis wiimaks teile waewa tees.“ Messikäp kostis: olge murreta, onnopöeg! ma ei olle eüimest lorda linnopu kallal egga ka ni täitmata loom, waid oskan igga söhhas parrajat mõetu piddada. Sedda üteldes pugges ta pä ning eüimese käppadega praos wahhele, kunni ta kõrwuni tamme: pakko sees olli. Reinowadder oskas silmapilgul oma lasso püda, kiskus suure waewaga waija pakko seest wälja, mis läbbi praggo linni läks ja karro niina ning käppad näppiistisse jäiwad; siis

naeris ja pilkas ta Messikäppa pealegi. Ülleannetuma onnopöea kawwaluse läbbi olli nüüd karro lömmo wahhel wangis ja ei jõudnud kõige wõimo ning wahwusega eüam lõksust lahti peasta. Tema sõitles ja pallus, urrises, mõuras ja mõmmises kartuse ning wallo pärrast, krapis taggumiste käppa: küündega wihhas maad üllese ja teggi ni irmsat karra, et talloperremees unest ärkas, weüla kätte wõttis ja watama ruttas mis öues piddi ollema. Messikäp iggitses suures irmus ja piinas; lõm näppiistas lib: bedast niina ja sörm; sellepärrast kiskus ja rebbis ta raümo pärrast pakko et wallust peafels, agga kartus ja wallo panni tedda mõurama. Kui Reinowadder näggi et karrol eüam peafemist lota ei olnud ja perremees weülagi liggemale jõudis, üidis ta koera: ambul: „Austatud onno ja nabri: issand! kuddas kabbalad käiwad? Ets teie tahha sögi: issa pissut wähhentada? Wöeraspeo: roog näikse wägga maitsew! Ärge söge ülleliiga, wana kallis! jubba perremees tulles ja toob teile keelekastet lõhhotäie peale. Pid: dage söppile tood wasto walmis. Laewas sago roga ning jooki teile önnistama.“ Nõnda rälides piotis ta putkama.

Kui perremees karro lõksus leidis, töttas ta sedda: maid kõrtsi abbi otsima, kus weel mõningad külla: mehhed ölle: tobi jures istudes maggofast juttu westsid. „Nabrimehhed! tulge appi, tulge appi, karro tapma!“ üidis perremees: „misso öue peal on üks karro pakko